

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Ἀμερικῆς δολλάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοῦδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 42ος

Ἀθῆναι, 17 Αὐγούστου 1935

Ἔτος 57ον. — Ἀριθ. 38

ΔΗΛΩΣΙΣ

Τὸ σημερινὸ φυλλάδιο, καθὼς καὶ τὰ δύο ἐπόμενα, ἴτοι τῆς 24 καὶ 31 Αὐ-
γούστου (39ον καὶ 40όν), θὰ ἐκδοθοῦν ὀκτασέλιδα. Καὶ τοῦτο γιατί ὁ δια-
πλασιακὸς αὐτὸς χρόνος (1934—35) ἔχει 53 Σάββατα, καὶ ἂν ὅλα τὰ φυλλάδια
ἐβγαῖναν δωδεκασέλιδα, ὁ τόμος θὰ εἶχε 636 σελίδες, ἐνῶ τὸ κανονικὸν εἶναι
νὰ ἔχῃ 624. Μὲ τὰ τρία λοιπὸν αὐτὰ ὀκτασέλιδα (τὸ καθένα ἀπὸ 4 σελίδες
λιγότερο, $3 \times 4 = 12$) ἀφαιροῦνται οἱ 12 σελίδες ποὺ θὰ περιόσεναν, καὶ χωρὶς
νὰ περάσῃ Σάββατο ποὺ νὰ μὴ βγῇ φυλλάδιο.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ἡ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΦΑΚΙΡΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΕΥΔΟΧΙΕ DUPUIS

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ φακίρης εἶχε πάρει τὴν πένθιμη
ἀδιαφορία τοῦ πρώτου καιροῦ.

Ἔτσι ὁ Ντάρλι βρισκόταν βυθι-
σμένος σὲ θλιβερό ρεμβασμό, ὅταν
ἐξαφνα ἓνα κουρελοντυμένο ἀγόρι
ποὺ ἀνέβαινε τρέχοντας τὶς σκάλες
τοῦ Γκάττ, σταμάτησε μονομιάς μπρο-
στά του κοιτάζοντάς τον πρῶτα μ'
ἐκπληξη καὶ ὕστερα μ' ἓνα σαρκα-
στικὸ χαμόγελο. Ὁ Ντάρλι ἀναγνώ-
ρισε τὸν Κεμπέρ.

— Γιὰ φαντάσου, ἔκανε ὁ μικρὸς
Σαῦδρα. Δὲν περίμενα νὰ σὲ συναν-
τήσω. Εἰσαι ἀπὸ καιρὸ ἐδῶ;

— Ναί, ἀπάντη-
σε ὁ Ντάρλι.

— Ἐμεῖς ὅ,τι
φτάσαμε. Ὁ Καθα-
τακελὸς ἦρθε σταλ-
μένος ἀπὸ τὸ ρα-
για τοῦ Καρνατὶκ
γιὰ νὰ φέρῃ ἐδῶ τὰ
κόκκαλα τοῦ πατέ-
ρα του καὶ νὰ τὰ
ρίξῃ στὸν Γάγγη.
Τοῦ ἔδωσε ἓνα σω-
ρὸ παράδες γιὰ νὰ
κάνῃ αὐτὴ τὴ δου-
λειά. Ὁ δὲ Κάνη καὶ
προσευχέας καὶ νη-
στεῖς γιὰ τὴν φυ-
χή του εἰκοσιμιά
μέρες στὴν παγό-
δα τοῦ Σίβα.

«Καί, δὲν μοῦ λές, δὲν σὲ βλέπω
τόσο καλοντυμένον σήμερα, ὅσο τὴν
τελευταία φορὰ ποὺ σὲ εἶδα στὸ
Καρνούλ. Τὸ θυμάσαι ποὺ ἦσουν κα-
θισμένος στὸ θρόνο;

Ὁ Ντάρλι δὲν ἀπάντησε.

— Λοιπὸν ξέρεις, συνέχισε ὁ ἄλ-
λος, μὲ κάθισαν καὶ μένα στὸ ἴδιο
θρόνο, καὶ τὰ ὠραῖα ἐκεῖνα ροῦχα,
τὸ χρυσοκέντητο σακκάκι καὶ τὰ με-
ταξωτὰ πανταλόνια τὰ φόρεσα καὶ ἐγώ.

— Μπα; ἔκανε μὲ κάποια ἐκπλη-
ξη ὁ Ντάρλι ποὺ ἀγνοοῦσε ὅλα ὅσα
εἶχαν συμβεῖ στὸ Καρνούλ ἀπὸ τότε
ποὺ εἶχαν φύγει.

— Ναί, καὶ ἔτσι ἦταν σωστὸ, ὅ-
πως λέει ὁ Καθατακελὸς γιατί ἐγὼ
ἐπρεπε νὰ γίνω βασιλιάς καὶ ὄχι ἐσύ.
Λοιπὸν μὲ ἀνέβασαν στὸ θρόνο, στὴ
θέση σου καὶ μοῦ ἔδωσαν ἓνα σωρὸ
ὠραῖα πράγματα νὰ φάω καὶ ξεφάν-
τωσα μὲ τὰ σωστά μου. Κι' εἶχα
κίολας γύρω μου ἓνα πλήθος σκλά-
δους ποὺ ἔκαναν ὅλα μου τὰ χατή-
ρια, καὶ μπαγιαντέρους ποὺ χορεύανε
καὶ περνοῦσα στάλῃθαια περίφημα.
Κρίμα ποὺ δὲν κράτησε περισσότερο
αὐτὴ ἡ ὠραία ζωὴ. Ἦρθαν οἱ Γάλ-
λοι σὰν τοὺς διαβόλους καὶ πήραν
τὸ Καρνούλ κι' ἐγὼ μὲ τὸν Καθα-
τακελὸς ἀναγκαστήκαμε νὰ φύγουμε
τρέχοντας.

— Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ νάντιστα-
θῇ στοὺς Γάλλους, ἔκανε ὁ Ντάρλι
μὲ καμάρι.

— Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς
ἀντισταθῇ; γέλασε σαρκαστικὰ ὁ
Κεμπέρ, ἔ, ἄμε νὰ ἰδῇς ἂν δὲν μπο-
ρεῖ κανεὶς νὰ τοὺς ἀντισταθῇ.

— Γιατί; Τί θέλεις νὰ πῇς; ρώ-
τησε ὁ Ντάρλι μὲ ἀγωνία.

— Γιατί καὶ οἱ Γάλλοι μπορεῖ νὰ
τὴν πάθουν, ὅπως τὴν πάθαιναν οἱ
ἄλλοι Ἰσαμε τώρα.

— Οἱ Γάλλοι;
Οἱ Γάλλοι νὰ νικη-
θοῦν!

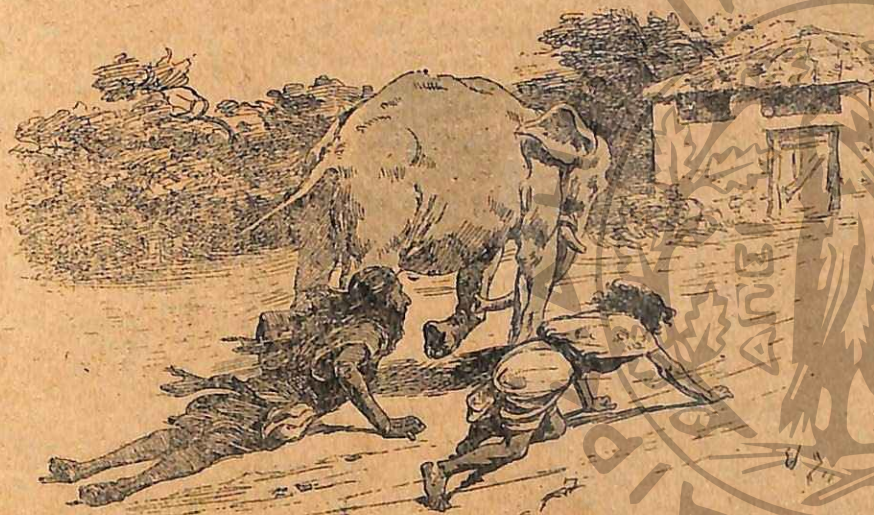
— Ναί, μάλιστα,
νὰ νικηθοῦν, καὶ
γιὰ καλὰ!

— Νὰ νικηθοῦν!
ἔλεγε καὶ ξανάλεγε
ὁ Ντάρλι μηχανικά.

— Ἐ, καλὰ, τό-
σο περίεργο σοῦ
φαίνεται;

— Καὶ ποῖος τοὺς
νίκησε;

— Οἱ Ἑγγλέ-
ζοι, ποῖος ἄλλος.
Ὁ Μεχμέτ - Ἀλῆ
Χὰν τοὺς παρακά-
λεσε νὰ τρέξουν νὰ

«Ἀσχισαν νὰ σέρνουνται μὲ τὰ τέσσερα»

τὸν βοηθήσουν γιὰ νὰ ἐμποδίσουν τοὺς Γάλλους νὰ τοῦ πάρουν τὸ φρούριό του τοῦ Τριτοῖναπαλῦ κι' οἱ Ἀγγλοὶ ἔτρεξαν καὶ τὸν βοήθησαν καὶ νίκησαν τοὺς Γάλλους.

— Εἶσαι βέβαιος;

— Ἄκου τώρα! Σὺν νὰ ἦταν κα- νένα ἀπίστευτο πρᾶγμα. Ἄν εἶμαι λέει βέβαιος! Ἀφοῦ ὁ στρατηγὸς τῶν Γάλλων ἔδωσε στὰ χέρια τοῦ Καθα- τακελοῦ ἓνα γράμμα γιὰ νὰ τὸ πά- σ' ἓνα ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικούς του.

— Στὸν Καθατακελό; ἔκανε ὁ Ντάρλι μὲ δυσπιστία, γιατί ἤξερε πὼς μ' ἔλο πού ὁ νουνός του χρησιμο- ποιοῦσε συχνὰ τοὺς φακίρηδες γι' ἀγ- γελιαφόρους, ὥστόσο δὲ θὰ ἐμπιστευό- ταν ποτὲ τὸν Καθατακελό γιὰ μιὰ τέτοια ἀποστολή.

— Δὲν τὸ ἔδωσε στὸν ἴδιο τὸν Κα- θατακελό, ἐξήγησε ὁ Κεμπέρ, μὰ ὁ Καθατακελό τὸ πήρε ἀπὸ ἐκεῖνον πού τοῦ τὸ εἶχαν δώσει.

— Πὼς τὸ πήρε; ἀπόρησε ὁ μι- κρός Κατρυά.

— Ναί, τὸ πήρε, συνέχισε ὁ Κε- μπέρ καὶ μοῦ τὸ ἔδωσε ἐμένα καὶ μοῦ εἶπε ἀντὶ νὰ τὸ πάω στὸν Γάλλο ἀ- ξιωματικό, νὰ τὸ δώσω στὰ χέρια τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀγγλων.

— Εἶπε σ' ἐμένα αὐτὸ τὸ πρᾶγμα; φώναξε ὁ Ντάρλι μόλις κρατώντας τὸ θυμὸ του.

— Ναί, σὲ μένα, ἀπάντησε μὲ κα- μάρι ὁ μικρός.

— Καὶ σὺ τὸ ἔκανες;

— Καὶ βέβαια τὸ ἔκανα. Καὶ ὁ στρατηγὸς τῶν Ἀγγλων φάνηκε πολ- λὸ εὐχαριστημένος καὶ μοῦ ἔριξε μιὰ χούφτα παράδες καὶ μοῦ ἔδωσε νὰ φάω ἓνα σωρὸ καλὰ πράγματα.

— Εὐὸ! Εὐὸ! Εὐὸ ἔκανες ἓνα τέτοιο πρᾶγμα! φώναξε ὁ Ντάρλι μὲ ἀσυγκράτητη πιά ἀγανάκτηση.

— Ναί, καὶ ὁ Ἀγγλὸς στρατηγὸς ὁδηγήθηκε ἀπ' αὐτὸ τὸ γράμμα πού τοῦ πήγα ἐγὼ καὶ νίκησε τοὺς Γάλ- λους.

— Ἀθλίε προδότη, μούγγρισε ὁ Ντάρλι καὶ σήκωσε τὴ γροθιά του νὰ χτυπήσῃ τὸν Κεμπέρ.

Μὰ προτοῦ νὰ τὴν κατεβάσῃ, ἔ- νοιωσε ἓνα χέρι νὰ κομπάγῃ στὸν ὦ- μο του.

Γύρισε καὶ κοίταξε Δίπλα του στεκόταν ὁ φακίρης.

Χωρὶς νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα του τοῦ ἔκανε νόημα νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Καὶ τὸ παιδί τὸν ὑπάκουσε σιωπηλὸ, ὥπως ἔκανε πάντα.

Ἀνέβηκαν τίς σκάλες κι' ἔφτασαν ἐπάνω στὴν πλατεῖα προκουαία.

Ὁ Καντοῦρ βρισκόταν ἐκεῖ σε- λωμένος καὶ τοὺς περίμενε. Ὁ φα- κίρης ἔκανε πάλι νόημα καὶ ὁ Ντάρλι

σκαρφάωσε στὴ ράχη τοῦ ἐλέφαντα καὶ κάθησε στὴ χαούντα.

Ἡ πολιτεία ἦταν ἀκόμη γεμάτη κίνηση. Ἐνα πλῆθος ἀπὸ προσκυ- νητές, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἔδαιναν ἀπὸ τὰ σπῖτια ὅπου τοὺς κρατοῦσε κλεισμένους ἢ ἔξω τῆς ἡμέρας καὶ τὴς πλατεῖας. Τὰ ἱερὰ βώδια σερίανιζαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἀρπάζοντας πότε ἓνα τσαμπὶ σταφύλια, πότε ἓνα δεμάτι χόρτα ἀπὸ μπροστὰ ἀπὸ τὰ μαγα- ζιά, χωρὶς ὁ ἔμπορος νὰ τολμάγῃ νὰ τὰ ἐμποδίσῃ νὰ κάνουν ὅ, τι τοὺς ἄ- ρεσε, γιατί ἦταν φόβος νὰ ἰδῇ ὄλο τὸ πλῆθος νὰ χυμάγῃ ἐπάνω του καὶ νὰ τὸν κἀν χιλία κομμάτια. Μεγά- λα καλάθια φορτωμένα μὲ λουλούδια ραντισμένα μὲ τὸ ἱερὸ νερὸ τοῦ Γάγ- γη, ἦταν στημένα μπρὸς στίς πόρτες ἀπὸ τοὺς ναοὺς. Ἀνάμεσα ἀπὸ τίς μισάνοιχτες πόρτες ἔβλεπε κανεὶς τὸ πάτωμα στρωμένο μὲ κόκκινα, καὶ κίτρινα καὶ λευκὰ πέταλα λουλου- διῶν πού σχηματίζαν ἓνα πολύχρω- μο χαλί, ἐνῶ οἱ μπαγιαντέρες ἔφε- λαν καὶ χόρευαν μπροστὰ στὸ ἀγαλ- μα τοῦ Βράχμα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΔ'

Θλιβερά νέα

Μὲ τὴν καρδιά σφιγμένη ἀπὸ τὴν ἀγωνία καὶ τὴ λύπη ὁ Ντάρλι ἀκο- λουθοῦσε τὸ φακίρη.

Οἱ Γάλλοι εἶχαν νικηθεῖ! Αὐτὴ ἡ σκέψη δὲν τοῦφευγε ἀπ' τὸ μυαλό του. Τὶ μεγάλο κτύπημα γιὰ τὸ νου- νό του! Μὰ θάπρεπε ἄραγε νὰ δώσῃ πίστη στὰ λόγια τοῦ Κεμπέρ; Τὸ πα- λῖο παιδί ἐκεῖνο δὲν ἦταν ἄξιο νὰ τοῦ τὰ πῇ ὅλα αὐτὰ μόνο ἀπὸ κακία καὶ γιὰ νὰ τὸν κἀν νὰ στενοχωρηθῇ;

Ἀλλ' ἴμω! Ὁ Κεμπέρ εἶχε πεῖ τὴν ἀλήθεια. Οἱ Γάλλοι εἶχαν πάθει ἀληθινὴ πανωλεθρία.

Τὸ σπουδαιότερον ὄχυρὸ τοῦ Καρ- νατίκ ἦταν τὸ Τριτοῖναπαλῦ. Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Ἀναθερνικάν, τὸ ὄ- χυρὸ αὐτὸ βρισκόταν στὰ χέρια τοῦ Μεχμέτ Ἀλῆ Χάν, τοῦ γιοῦ του.

Πολλὰς φορὰς ὁ Μεχμέτ Ἀλῆ Χάν εἶχε ἔρθει σὲ διαπραγματεύσεις μὲ τὸν διοικητὴ τοῦ Ποντιτσέρυ γιὰ νὰ τοῦ παραχωρήσῃ τὸ φρούριο. Μὰ τὴν τελευταία στιγμὴ τὸν γέλασε κι' ἔ- κλεισε συμμαχία μὲ τοὺς Ἀγγλους.

Ὅποιος εἶχε στὰ χέρια τὸ Τριτοῖ- ναπαλῦ κρατοῦσε στὰ χέρια του κι' ὁλόκληρο τὸ Καρνατίκ. Ἐτοί ὁ Ντυ- πλεῖξ ἀποφάσισε, μὴ καὶ δὲν μπο- ροῦσε νὰ πάρῃ τὸ φρούριο μὲ συν- ἡκολόγησιν νὰ τὸ κυριεύσῃ μὲ τὴ βία.

Γιὰ τὴ διοίκηση τοῦ στρατοῦ πού θὰ ἐπιχειροῦσε αὐτὴ τὴν ἐκστρατεία χρειαζόταν ἓνας ἄνθρωπος σὰν τὸν

Μπυσσὺ, γενναῖος, ἀποφασιστικὸς καὶ τολμηρὸς. Μὰ ὁ Μπυσσὺ δὲν εἶχε ἔξ- ναγυρίσει ἀκόμη ἀπὸ τὴν ἀποστολὴ τοῦ στοῦ Δεκκάν. Ὁ Ντυπλεῖξ δὲν εἶ- χε κοντά του παρὰ τὸν Νταντιέγ, ἔ- ξαντλημένον ἀπ' τὴν ἐλογοσία καὶ τὸν Λὼ τὸν ἀνεψιὸ τοῦ διάσημου Σκώτου τραπεζίτη.

Ὅστος στὸν Λὼ δὲν εἶχε κι' ἐ- ξαιρετικὰ μεγάλη ἐμπιστοσύνη, ὁ Ντυ- πλεῖξ, κι' ἡ γυναῖκα του εἶχε ἀκόμη λιγώτερη.

— Πρῶτα ἀπ' ὅλα εἶναι ξένος κι' αὐτὸ τὸν κάνει ἀντιπαθητικὸ στὸ στρατό, ἔλεγε ἡ πριγκίπισσα Ἰωάν- να. Ἡ τόλμη του δὲν εἶναι παρὰ αὐ- θάδεια, ἡ ἀποφασιστικότης του δὲν εἶναι παρὰ ματαιοδοξία. Εἶναι ἀπ' αὐτοὺς πού τὴν ἄλλη μέρα βλέπουν ἐκεῖνον πού θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχαν κά- νει τὴν προηγουμένη.

— Ὅλ' αὐτὰ πού λὲς εἶναι σωστά, μὰ τί νὰ κάνω πού δὲν ἔχω ἄλλον; Ἀχ, ἂν ὁ Μπυσσὺ ἦταν ἐδῶ!

Ἐτοί ὁ Λὼ διορίστηκε ἀρχηγὸς τῆς ἐκστρατείας.

Ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ οἱ Ἀγγλοὶ εἶ- χαν γιὰ ἀρχηγὸ τὸν ταγματάρχην Λῶρενς πού στίς διαταγὰς του ὑπη- ρετοῦσε ὁ λοχαγὸς Κλάιβ, πού ἔμελ- λε γιὰ πρώτη φορὰ σ' αὐτὴ τὴν ἐκ- στρατεία νὰ δείξῃ τίς μεγάλες στρα- τιωτικὲς του ἱκανότητες.

Στὴν ἀρχὴ ἡ τύχη πῆγαινε πότε μὲ τὸ μέρος τοῦ ἑνὸς πότε μὲ τοῦ ἄλλου. Τὴ μιὰ μέρα νικοῦσαν οἱ Ἀγ- γλοὶ καὶ τὴν ἄλλη τοὺς χτυποῦσαν οἱ Γάλλοι. Ὅστος ὁ Λὼ γρήγορα ἔ- δεῖξε πὼς ἦταν στέλνῃθαι ὅπως τὸν φοβόταν ἡ πριγκίπισσα Ἰωάννα. Ἐκεῖ πού ἔπρεπε νὰ φανῇ τολμηρὸς καὶ ἀποφασιστικὸς, ἔδειχνε μιὰ κατα- στρεπτικὴ ἀδράνεια καὶ ἀναδητι- κότητα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΙΣΟΥ

Ω, NATAN...

Ἡ ρόδινη μορφὴ σου ἀνογελά
Στὴ μέση τ' ἀνθισμένου παραθύρου
Στὰ μάτια σου ἡ Εὐτυχία μιλά
Κι' ἔχεις τὴν κόμη ἐλευθερὴ τριγύρου

Ἐφάνηκες σὰν ρόδο στὴν αὐγή,
Ὁρατο παιδί με τὰ δροσάτα χεῖλη,
Ὅς ἄνοιξη θὰ σ' ἔφερνε στὴ γῆ
Κοιμὸ μοντέλο ἑνὸς τεχνίτη ἢ ἡμίλη.

Κι' ἐγὼ, ὡς περὶ δειλὰ καὶ σὲ κοιτῶ
Ν' ἀκούσω τὸ τραγούδι τῆς Χαράς
Σιωπῶ, καὶ τὴν ἀνάσα μου κρατῶ
Καθὼς τὸ λὲς τρελλὰ καὶ λαχταρᾷς

Ὁ, νᾶταν τὸ τραγούδι σου καὶ μόνο
Νὰ πάω νὰ τὸ πάω ἐκεῖ βαθειά
Μέσα σὲ μιὰν ἀνήλιαχτη σπηλιά
Τὸν Δράκοντα νὰ ξεγελάσω Χρόνο.

MARIA M. ΦΑΛΑΓΓΑ

Ζ. ΤΟΠΕΛΙΟΥΣ

ΤΟ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ ΤΗΣ ΝΕΡΑΪΔΑΣ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος —

Ὁ φαντάρος ἀπάντησε:

— Βλέπω ἓνα σύννεφο σκόνῃ μα- κριά, στὴν ἄκρη τοῦ δάσους. Τώρα ἔρχεται κοντήτερα καὶ βλέπω μιὰ φτωχιά βοσκοπούλα πού ἔρχεται κα- τὰ δῶ μὲ τίς χῆνες τῆς.

— Νὰ δοκιμάσουμε, τὸ στέμμα καὶ στὴ βοσκοπούλα, εἶπε τὸ βασι- λόπουλο.

Τὰ ἄλλα κορίτσια, ντρέπονταν νὰ μετρηθοῦν μὲ μιὰ βοσκοπούλα, καὶ φώναζαν «ὄχι». Μὰ ὁ βασιλιάς εἶπε στὴ μικρὴ νάρθη κοντά τους καὶ μό- λης τῆς ἔβαλε τὴν κορώννα, εἶδε πὼς τῆς πῆγαινε θαυμάσια.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ ἥλιος χάθηκε κι' ὁ οὐρανὸς σκοτείνιασε, τόσο πού κανένας νὰ μὴν μπορῇ νὰ ἰδῇ τὸ πρόσωπο τῆς βοσκοπούλας.

Ὁ κόσμος φώναξε:

— Ζήτω τοῦ Σιγισμόνδου καὶ τῆς Ἀνταλμίνας!

Μὰ πολλοὶ συλλογιόνταν:

— Μπᾶ! Δὲν εἶναι παρὰ μιὰ βο- σκοπούλα.

Τότε ἡ κοπέλλα, μὲ τὴν κορώννα στὸ κεφάλι, πῆγε στὴν μεγάλη σάλ- λη τοῦ παλατιοῦ, πού φωτιζόταν ἀπὸ χιλιάδες κεριά. Μὰ πάνω ἀπ' ὅλα αὐτὰ ἀστραφετὴ ἡ ὁμορφιά τῆς βασιλοπούλας, ὅταν βρέθηκε ἄξαφνα, μέσ' στὸν κόσμο, ντυμένη στὰ χρυ- σᾶ. Ἀμα βρῆκε τὸ μαργαριτάρι, βρῆκε κι' ὅλα τὰ δῶρα τῆς κόκκινης νεράιδας. Μὰ τὸ καλύτερο ἀπ' ὅλα ἦταν πὼς κράτησε καὶ τὸ δῶρο τῆς μπλὲ νεράιδας, τὴν καλὴν καρδιά. Καὶ καθὼς ἡ θύμησή της ξαναγύρισε, θυ- μήθηκε πόσο κακία ἦταν ἄλλοτε καὶ πὼς εἶχε ἀλλάξῃ ἔψην, καὶ πόσο κα- λύτερο ἦταν νᾶχῃ μιὰ καλὴ καρδιά. Κι' ἔπεσε στὰ πόδια τῶν γονέων τῆς καὶ τοὺς γύριψε συχώραση γιὰ τὴν περηφάνειά της. Ὑστερα, γιὰ νὰ πο- δεῖξῃ πόσο εἶχε ἀλλάξῃ ἡ καρδιά της, πῆγε καὶ βρῆκε τὴ γριά καὶ τὴν ἔφερε στὸ παλάτι.

Ὁ γάμος ἔγινε στὸ παλάτι κι' ὄλο τὸ βασιλεῖο ξεφάντωσε. Τοὺς τέσσε- ρους αὐλικούς καὶ τίς τέσσερις αὐλι- κὲς τοὺς ἄφησαν ἀμέσως νὰ βγοῦν ἀπ' τὴ φυλακή, ὁ δῆμιος ἄφησε τὸ τσεκούρι τὸν σὲ μιὰ γωνιά, κι' ὄλος ὁ κόσμος εἶπε:

— Εἶν' ὁμορφο τὸ μαργαριτάρι τῆς Ἀνταλμίνας, μ' ἀκόμα ὁμορφώ- τηρ' εἶν' ἡ καλὴ τῆς καρδιά.

Σ. ΦΕΡΕΝΤΙΝΟΣ

Η ΚΙΒΩΤΟΣ ΤΟΥ ΝΩΕ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Η'. — Ἐνα ἄσχημο παιχνίδι

Ἐκεῖ λοιπὸν πού καθόνταν ἡσυχὰ τὰ τρία μεγάλα ζῶα, ἓνας ἀπὸ τοὺς κατεργάσῃδες μικροὺς πιθήκους, πού τριγύριζαν τὸ τραπέζι τους, πῆρε ἓνα μυτερὸ καρφὶ καὶ τὸχωσε σιγά-σιγά κάτω ἀπὸ τὴν πολυθρόνα πού κα- θόταν ὁ ἵπποπόταμος.

Ἄμα τὸ καρφὶ τρύπησε τὴν ψάθα κι' ἄγγιξε μὲ τὴ μύτη του τὸ πετσί τοῦ ἵπποπόταμου—πού σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος ἦταν ἀρκετὰ τρυφερό—τὸ με- γάλῳ ζῶῳ ἔβγαλε μιὰ μεγάλη φωνή:

— Ἀῖ! τρυπήθηκα! Ἀῖ!...

Κι' ἀνατινάχτηκε μὲ τέτοια ὀρμή, πού συνεπῆρε καὶ τὸ τραπέζι—Φοβισμένος, τὸ ἴδιο ἔκαμε κι' ὁ ἐλέφαντας. Μόνο ἡ καμηλοπάρδαλη προ- σπάθησε νὰ κρατήσῃ τὴν ψυχραιμία της, μὰ κι' αὐτὴν ἔσπασε τὸ κα- λαμάκι καὶ χύθηκε ἡ γροθιά, ὅπως κι' ὅλα τὰ ποτὰ πού ἦταν πάνω στὸ τραπέζι. Ἐπῆσε, ἐννοεῖται, κι' ἡ πίπα ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἐλέφαντα, κι' ἡ ἐφημερίδα τοῦ ἵπποπόταμου βρέθηκε στὴν ἄλλη ἄκρη. Ἐγίνε τελοσπάν- των μεγάλη φασαρία, πού σκέπασε τὰ γέλια τῶν πιθήκων καὶ τῶν πον- τικῶν. Γιατὶ ἐνῶ τὰ μεγάλα ζῶα φώναζαν κι' ἔβριζαν, τὰ μικρὰ γελοῦ- σαν γιὰ τὸ κατόρθωμά τους, κι' ἔπειτα κούφτηκαν γιὰ νὰ μὴν τὰ τσακώ- σῃ ὁ Νῶε, πού ἄκουσε τὴ φασαρία κι' ἔτρεξε νὰ ἰδῇ τί συμβαίνει.

— Τί νὰ συμβαίη; τοῦ εἶπε μὲ θυμὸ ὁ ἵπποπόταμος: οἱ πολυθρό- νες τῆς κιβωτοῦ σας ἔχουν, φαίνεται, καρφιά. Ἐν' ἀπ' αὐτὰ μὲ τρύπησε καθὼς καθόμουν κι' ἀπ' αὐτὸ ἔγινε ὄλο τὸ κακό.

Ὁ Νῶε ἀπόρησε πολὺ, γιατί κανένα καρφὶ δὲν εἶχαν οἱ ψάθινες πολυθρόνες του

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΠΟ ΤΟ ΑΛΛΟ ΜΕΡΟΣ ΤΟΥ ΜΑΝΤΡΟΤΟΙΧΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΒΕΡΤΗΕ ΒΕΡΝΑΓΕ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Ὡστόσο ἡ ζωὴ γινόταν δλοένα καὶ πὺ δὺσκολὴ γιὰ τὴ Σουλβία. Ἡ ξαδέλφη τῆς ποὺ ὡς τότε στεκόταν τόσο καλὰ, ἄρχισε νὰ κουράζεται μὲ τὴν παραμικρότερα δουλειὰ καὶ δὲν ἔδρισκε ἄλλο τρόπο νὰ ξεθυμάνῃ, παρὰ γκρινιάζοντας τὴ Σουλβία: Τίποτε δὲν ἤξερε νὰ κάνῃ καλὸ, τίποτε δὲν κατάρφανε, οὔτε τὸ πλῖσιμο τῶν πιάνων, οὔτε τὸ σκούπισμα τοῦ σπιτιοῦ οὔτε τὰ ψώνια. Μὰ ἡ μικρὴ ὀρφανὴ ἦταν ὑπομονετικὴ καὶ ὑπάκουη καὶ δὲν τῆς ἔδινε ποτὲ ἀπάντησιν.

Μιὰ μέρα μάζεψε ὅλο τῆς τὸ θάρρος καὶ εἶπε:

— Κυρία Αὐρηλία, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ κάνω τὴν πρώτη μου μετάδοσιν; (*)

Περίμενε πῶς ἡ ξαδέλφη τῆς θὰ θύμωνε καὶ θὰ τὴν ἔδριζε, μὰ γιὰ μεγάλη τῆς ἐκπληξὴ τῆς ἀπάντησε:

— Κάνε ὅ,τι θέλεις, φτάνει νὰ μὴ μοῦ ξαναμιλήσῃς πιά γι' αὐτὸ τὸ πράγμα, νὰ μὴν παραμελήσῃς τὴ δουλειὰ σου καὶ νὰ μὴ μοῦ ζητήσῃς νὰ βάλῃς ἄσπρο φόρεμα ποὺ δὲν ταιριάζει οὔτε μὲ τὴ θέσιν σου οὔτε μὲ τὴν ἡλικία σου.

Ἔτσι ἡ Σουλβία ἔφυγε καταχαρούμενη γιὰ νὰ ἀναγγεῖλῃ τὴν χαρμόσυνη εἰδησὴν στὴ εὐεργέτριά της. Ἡ κυρία Φερτέ τὴ φίλησε τρυφερὰ καὶ τῆς εἶπε:

— Καλὸ μοῦ παιδί, μιὰ καὶ σὲ βλέπω τόσο εὐχαριστημένη θὰ σοῦ πῶ ἓνα νέο ποὺ σ' ἄλλη στιγμὴ ἴσως νὰ μὴν τολμοῦσα νὰ στοὺ κάνω γνωστό. Τώρα εἶσαι καὶ ὑπομονετικὴ καὶ δὲν θάγανακτῇς μὲ τὴν ξαδέλφη σου. Σκέψου ἄλλωστε πῶς πρὶν νὰ τελειώσῃ ὁ πόλεμος δὲν μπορεῖς νὰ φύγῃς ἀπὸ κοντὰ της, κι' ὕστερα ὁ γιός μου θὰ νὰ ἀναλάβῃ νὰ φροντίσῃ γιὰ σένα.

— Σουλβία, νομίζεις πῶς εἶσαι φτωχὴ καὶ πῶς ζεῖς εἰς βάρος τῆς κυρίας Αὐρηλίας. Ὁ γιός μου ὅμως ἔμαθε, πῶς ὁ φίλος τοῦ πατέρα σου, ὁ κύριος Νταμπιέρ ἔχει στείλει στὴν ξαδέλφη σου ἓνα σημαντικὸ ποσὸν ποὺ τὸχε εἰσπράξει πολῶντας τίς εἰκόνες τοῦ πατέρα σου. Ἡ ἴδια δὲν σοῦ εἶπε τίποτε ὡς τὰ σήμερα, μὰ ἐγὼ ἔχω τὴν ἰδέα πῶς πρέπει νὰ

μάθῃς ποιὰ εἶναι ἡ ἀληθινὴ σου κατάσταση. Ὡ, Σουλβία, παιδί μου, μὴν κάνῃς ἔτσι!

Ἡ Σουλβία εἶχε ξαναγίνει τὸ παλιὸ ἀγρίμι. Κατακόκκινη ἀπὸ θυμὸ μὲ μάτια πεταγμένα ἔξω ἀπὸ τίς κόγχες, εἶχε σηκωθεί καὶ φώναζε, χτυπώντας τὰ πόδια της στὸ πάτωμα:

— Ὡ τὴν κακιά, τὴν ψεύτρα! Καὶ νὰ κάνῃ ὅλο τὸν κόσμον καὶ μένα τὴν

«— Εἶμαι ἡ Σουλβία, ἡ μικρὴ τῆς κυρίας Αὐρηλίας...»

ἴδια, νὰ νομίζουμε πῶς εἶμαι μιὰ φτωχὴ ζητιάνη! Μοῦ κλεψε τὰ χρήματα τοῦ πατέρα μου. Τὴν συχαίνουμαι, πῶς μισῶ καὶ θὰ πάω νὰ τῆς τὰ πῶ ὅλα καὶ τὴν ντροπιάσω!

Ἐαφνικὰ ἡ Σουλβία σταμάτησε. Ἀπὸ τὰ σθεσμένα μάτια τῆς κυρίας Φερτέ ἔτρεχαν δάκρυα.

— Σουλβία, ἐνόμιζα πῶς εἶχες γίνε καλὸ παιδί, πῶς εἶχες σκοπὸ νὰ μεταλάβῃς. Τί λύπη μοῦ προξενεῖς, καὶ μένο παιδί.

Ἡ Σουλβία ἔπεσε στὰ γόνατα.

— Κυρία, ὦ κυρία, μὴν κλαῖτε, σὰς παρακαλῶ. Αὐτὸ ὅμως ποὺ μοῦ εἶ-

πατε μὲ ἔκανε ἀνω-κάτω! Πέρασα πολὺ βασανισμένη ζωὴ αὐτὰ τὰ τέσσαρα τελευταῖα χρόνια καὶ δὲν θὰ μπορέσω ποτὲ μοῦ νὰ τὰ ξεχάσω.

— Νὰ μὴν τὰ ξεχάσῃς, Σουλβία, ἀλλὰ νὰ σιωπάσῃς καὶ νὰ συγχωρήσῃς.

Ἡ μικρούλα ἔμεινε πολλὴν ὥρα χωμένη στὴν ἀγκαλιὰ τῆς καλῆς γιανιάς.

Ὅταν ἔφυγε ἀπὸ τὴ βίλλα, τὸ χλωμό της προσωπάκι εἶχε πάρει μιὰ ἔκφραση γαλήνης καὶ καλοσύνης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Ἡ Σουλβία ἔκανε τὴν πρώτη της μετάληψιν ἓνα ὥρατο πρωῒν τοῦ Σεπτέμβριου. Πρὶν μεταλάβῃ ὅμως, σὰν καλὴ χριστιανὴ ἔπρεπε νὰ συμπιλιωθῇ μὲ τὴν κυρία Αὐρηλία. Τὴν πρώτη φορὰ ποὺ τῆς εἶπαν ὅτι ἔπρεπε νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὴν ξαδέλφη της συγγνώμην γιὰ τίς παλιὰς της αὐθάδειες καὶ ἀνυπακοές, παρουσιάστηκε πάλι στὴν ἐπιφάνεια ἡ ἀντάρτισά τοῦ παλιοῦ καιροῦ.

— Αὐτὴ μοῦ ἔχει κάνει κακὸ, εἶπε, αὐτὴ μ' ἔκλεψε, αὐτὴ μοῦ εἶπε φέμματα. Αὐτὴ πρέπει νὰ μοῦ ζητήσῃ συγχώρεσιν καὶ ὄχι ἐγώ.

— Παιδί μου, τῆς εἶπε ὁ ἀγαθὸς παπὰς, ποὺ βρισκόταν στὸ σπῆτι τῆς κυρίας Φερτέ, δὲν μπορεῖς νὰ μεταλάβῃς καὶ νὰ κρατᾷς κακία μεσ' στὴν καρδιά σου. Πρέπει νὰ συγχωρήσῃς γιὰ ὅλα ὅσα ὑπέφερες καὶ νὰ ζητήσῃς νὰ σὲ συγχωρήσουν γιὰ ὅ,τι ἔκανες ἐσὺ.

— Ἄν εἶναι ἔτσι, ἀπάντησε ἡ Σουλβία, τότε δὲν θὰ μεταλάβω!

Ὑστερα ἀπὸ τὴ δῆλωσίν της αὐτὴ ἔγινε ἀμίλητη καὶ μισάνθρωπη. Ἐρχόταν κάθε μέρα καὶ διάβαζε τὴν ἡμερησίαν τῆς κυρίας Φερτέ, δὲν ἐννοοῦσε ὅμως νὰ πῇ τὴν κατήχησίν της καὶ ἔμεινε ψυχρὴ σὲ κάθε τρυφερὴ ἐκδήλωσιν τῆς γριᾶς κυρίας.

Ἐνα πρωῒ ἡ κυρία Αὐρηλία, ποὺ κάθε ἡμέρα ὑπέφερε καὶ πὺ πολὺ, τὴν ὥρα ποὺ θέλησε νὰ σηκωθῇ ἀπ' τὸ κρεβάτι της, ἔπεσε κάτω λιποθυμισμένη. Ἡ Σουλβία βλέποντάς τὴν πεσμένη ἔτσι ἀκούνητη στὸ πάτωμα, σὰν νεκρή, ἐνοίωσε, βαθύτατη συμπόνοια νὰ πλημμυρίσῃ τὴν καρδιά της. Περιποιήθηκε τὴν ἄρρωστη ὅσο καλύτερα μπορούσε, φάνηκε ὁπάκουη κι' ὑπομονετικὴ, ἐκτελοῦσε πρόθυμα ὅλες τῆς τίς ἐπιθυμίες, καὶ τέλος τὸ βράδυ προτοῦ νάνεθῇ στὴν καμαρούλα της, τῆς εἶπε μὲ μιὰ φωνὴ ποὺ τὴν ἐπινγε ἡ συγκίνησιν!

— Ἡμουνά πολλές φορὲς ἀνυπάκουη καὶ αὐθάδης, θέλετε νὰ μὲ συγχωρήσετε;

Ἡ κυρία Αὐρηλία κοίταξε τὸ πα-

ράξενον αὐτὸ κοριτσάκι ποὺ στεκόταν μπροστὰ της κάτω ἀπὸ τὸ τρεμουλιάρικο φῶς τοῦ κεριοῦ.

— Τί σοῦ ἦρθε πάλι ἀπόψε; εἶπε. Πῶς τὸ ἔπαθες καὶ ἐνοίωσες μονομιάς ὅλη σου τὴν ἀχαριστία καὶ τὴν κακία;

Δυστυχισμένη Σουλβία! Ὡστόσο μάζεψε τὸ κουράγιο της καὶ εἶπε: — Ἐρῶ πῶς πολλές φορὲς σὰς φέρθηκα ἄσχημα καὶ σὰς ἔκανα νὰ στενοχωρηθῇτε ἐξαιτίας μου. Προτοῦ νὰ μεταλάβω πρέπει νὰ μ' ἔχετε συγχωρήσει.

Ἡ κυρία Αὐρηλία φάνηκε συγκινημένη. Ἰσως νὰ θυμήθηκε τὴν ἐποχὴ ποὺ ἔκανε κι' αὐτὴ τὴν πρώτη της μετάδοσιν. Ἀπλῶσε τὸ μακρὺ καὶ ἀδύνατο χέρι της στὸ παιδί.

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς τὸν τελευταῖο καιρὸ ἔχεις γίνε καλύτερη, εἶπε. Σὲ συγχωρῶ, Σουλβία, καὶ ἐλπίζω πῶς ἀπὸ ὧ καὶ πέρα δὲν θὰ μὲ συχαίνεσαι πιά τόσο πολὺ.

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Σουλβία, ὅταν πῆγε στὸ σπῆτι τῶν φίλων της φαίνονταν τόσο εὐτυχισμένη, ποὺ ὅλοι μάντευσαν τὸ εὐχάριστο νέο. Ἀποφασίστηκε λοιπὸν τὴν ἐρχομένη Κυριακὴ νὰ γίνη ἡ μικρὴ τελετὴ.

(Ἀκολουθεῖ)

KIMON ALKIANES

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

Μ

ΙΑ παροιμία λέει: «Ἀγούστε, καλέ μου μήνα, νᾶσουν δυὸ φορὲς τὸ χρόνο!». Τὴν καταλαβαίνετε σεις;

Βρίσκετε σεις δηλαδὴ τόσο μεγάλη τὴ διαφορά τοῦ Αὐγούστου ἀπ' τοὺς ἄλλους μῆνες, ὥστε νὰ εὐχόσαστε νᾶταν στὸ χρόνο διπλός; Δὲν τὸ πιστεύω. Γιὰ σὰς ὁ Αὐγούστος εἶν' ἓνας μῆνας τοῦ καλοκαιριοῦ ὅπως ἄπάνω-κάτω κι' οἱ ἄλλοι. Μόνον ποὺ συνήθως δροσίζει καὶ φέρνει ἀφθονὰ τὰ καλύτερα φρούτα, τὰ σταφύλια. Ἀλλὰ σταφύλια καὶ δροσιὰς ἔχει κι' ὁ Σεπτέμβριος. Θὰ πῆτε: τὸ Σεπτέμβριος τελειώνουν οἱ διακοπές, ἀρχίζουν τὰ σχολεῖα, ἐνῶ ὁ Αὐγούστος περνᾷ ὅλος μ' ἀνάπαυση καὶ ἡσυχία. Μὰ κι' ὁ Ἰούλιος, ὑποθέτω. Κι' οὔτε τὰ καλὰ τοῦ θερμοῦ αὐτοῦ μηνὸς εἶναι λίγα: ὥρατα φρούτα, ὥρατα μπάνια, ὥρατα ἐξοχὴ, ὥρατα ταξίδια. Γιατὶ λοιπὸν ἓνα παιδί θάθελε τὸν Αὐγούστο δυὸ φορὲς τὸ χρόνο; Ἰσως αὐτὴ τὴν εὐχὴ θὰ τὴν ἔκανε μάλλον γιὰ τὸ Γενάρη μὲ τὴν Πρωτοχρονιά, ὑπὸ τὸν ἔρο νὰ προηγεῖται πάν-

τά κι' ὁ Δεκέμβριος μὲ τὰ Χριστούγεννα...

Ναί, μὰ τίς παροιμίες δὲν τίς κάνουν τὰ παιδιά. τίς κάνουν οἱ μεγάλοι. Καὶ τίς παροιμίες μάλιστα τίς σχετικές μὲ τοὺς καιροὺς, μὲ τοὺς μῆνες («Μᾶης ἄβροχος, μούστος ἄμετρος», «Στὸν καταραμένο τόπον τὸν Μᾶη μῆνα βρέχει», «Μάρτης-γδάρτης», «ὁ Φλεβάρης κι' ἂν φλεβίσῃ» κτλ. κτλ.) τίς κάνουν οἱ ἄγρότες, οἱ γεωργοί, οἱ χτηματίες. Ρωτήστε ἓναν ἀπ' αὐτοὺς — χτηματίας μπορεῖ νᾶναι κι' ὁ πατέρας σας — νὰ σὰς πῇ γιὰ ποῖο λόγο θάθελε τὸν Αὐγούστο, κι' ὄχι τὸ Γενάρη, δυὸ φορὲς τὸ χρόνο. Γιατὶ τὸ Γενάρη, ἀπλούστατα, ξοδεύει, ἐνῶ τὸν Αὐγούστο εἰσπράττει. Εἶναι ἡ ἐποχὴ τῆς συγκομιδῆς. Ὅσοι μάλιστα κάνουν σταφίδα, τὸν Αὐγούστο τὴν τρυποῦν, τὴν ξεραίνουν, τὴν πουλοῦν καὶ μαζεύουν γιὰ ὅλο τὸ χρόνο.

Ὅταν ἦμουν στὴν πατρίδα μου, καταλάβαινα κι' ἐγώ, πολὺ καλὰ τὴν ἀξία τοῦ Αὐγούστου, κι' ἂς ἦμουν παιδί, κι' ἂς ἔμεινα στὴ πόλιν. Γιατὶ, ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, τὸ κυριώτερον ἀπ' τὰ ζακυθινὰ προϊόντα ἦταν ἡ σταφίδα. Καὶ στὴν πόλιν τὴν ἔφεραν οἱ παραγωγοὶ γιὰ νὰ τὴν πουλήσουν. Ἡ κίνησιν ἦταν ζωηρότατη, καὶ προπάντων στὴν προκουμαία ὅπου ὑπῆρχαν οἱ περισσότερες ἀποθήκες (παράγκες), καὶ γινόταν τὸ ζύγισμα, ἡ σκευασία, (σὲ βαρέλια, σὲ κιβώτια) καὶ τὸ φόρτωμα τῆς σταφίδας στὰ τμήματα, ἐγγλέζικα συνήθως, ποὺ

ἔρχονταν νὰ τὴν πάρουν καὶ νὰ τὴν σκορπίσουν σ' ὅλο τὸν κόσμον. Τὸ χρυσάφι ἔρρεε βροχή. Ὅλοι εἶχαν χρήματα τὸν Αὐγούστο. Κι' οἱ χτηματίες, κι' οἱ ἔμποροι, κι' οἱ ἐργάτες κι' οἱ βασιλεῖς. Οἱ φτωχοὶ γίνονται πλούσιοι κι' οἱ πλούσιοι ζᾶν πλούτοι. Κι' ἐπειδὴ ὅταν ὑπάρχει χρήμα ὑπάρχει καὶ χαρὰ, παντοῦ ἔβλεπες χαρούμενα, γελαστὰ πρόσωπα, κι' ἀκούγες εὐθυμὲς ὁμιλίες καὶ τραγούδια. Ὁ πατέρας μου, ἂν καὶ δὲν ἔκανε σταφίδα, τὸν Αὐγούστο γύριζε τὰ βράδια στὸ σπῆτι ὅλος χαρὰ. Γιατὶ ἦταν ἔμπορος, καὶ τὸν Αὐγούστο οἱ σταφιδάδες ἔκαναν τὰ μεγάλα τους ψώνια καὶ πλήρωναν τὰ βερσεδέδια...

Ὅλη ἡ χώρα μύριζε φρεσκοψημένη σταφίδα. Ἡ γλυκεῖα αὐτὴ μυρωδιά μᾶς κρατοῦσε σὰ μεθυμένους. Καὶ τὸ βράδυ, ὅταν παίρναμε τὸ θαυμάσιο δρόμο τοῦ ψηλώματος καὶ στεκόμασταν στὴν σκοπιά τοῦ Ἀγ. Νικόλα, ἓνα γοητευτικὸ θέαμα παρουσιαζόταν μπροστὰ μας: Κάτω, βαθιά, ὁ ζακυθινὸς κάμπος ἀπλωνόταν ὅσο ἔφθανε τὸ μάτι, γεμάτος φῶτα. Στάναρθιμητα χτήματα ἀγρυπνοῦσαν γιὰ τὴ σταφίδα ποὺ ἦταν ἀπλωμένη ἀκόμα στάλωνα. Τὴ φύλαγαν, πλάγιαζαν κοντὰ της, ἢ χόρευαν καὶ τραγουδοῦσαν. Καὶ τὰ φῶτα αὐτὰ, ἄλλοι ζωνερά, ἄλλοι ἀμυδρά, ἔκαναν τὸν κάμπο ἓνα δεύτερο ἑναστροῦρανό. Ἀγούστε, καλέ μου μήνα, νᾶσουν δυὸ φορὲς τὸ χρόνο!...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

— Προσοχή, Μπεμπέκα, μὴ σοῦ φύγῃ ὁ πόντος!..

Ἀνεκρινώθη ἀπὸ τὴν Παλιὰ Ἀθήνα

(*) Εἶναι γνωστὸ πῶς οἱ καθολικοὶ μεταλαβαίνουν γιὰ πρώτη φορὰ τὸ νωρίτερον ὅταν συμπληρώσουν τὸν ἑβδόμο χρόνον τῆς ἡλικίας τους. Ἡ μικρὴ Σουλβία ἐξαιτίας τοῦ πολέμου εἶχε καθυστερήσει ἀρκετὰ τὴν μετάδοσίν της. — Σ. ε. Μ.

Ἀπορρίπτονται: «Ἀπὸ μιᾶ ἐκδρομῇ στὴν Πεντέλῃ» τοῦ *Ἰππότερου* Ἀετοῦ. Τὸ θέμα ὥρατο, ἀλλὰ ὄχι τόσο καλο-
ραμμένη ἢ περιγραφῇ. Ἐχει λάξεις καὶ
φράσεις ἐξεζητημένες, ὅπως «ὁ χρόνος, δὲ
πρωταγωνιστὴς τῆς ζωῆς», «τὸ θυμητάρου
τοῦ παλαιοῦ μεγαλείου» κτλ. «Ἀν ξανα-
γραφοῦν πὶς ἀπλὰ θὰ ἦταν καλύτερο.
— «Ξαγρῶπνια» τοῦ *Α. Π. Κ.* Εἶχε ξανα-
σταλεῖ καὶ τοῦ οὐστοῦνα νὰ τὸ διορθώσῃ,
ἀλλὰ δὲν τὸ βλεῖτω καθόλου βελτιωμένο.
«Ἀς στείλῃ κανένα ἄλλο κι' ἄς μὴ χάνῃ
τὸ θάρρος του. Τὸ ἄλλο ποὺ μὲ ρωτοῦσε σ'
ἓνα γράμμα του, δὲν τὸ ἔλαβα καὶ ἀσφαλῶς
θὰ χάθηκε. — Πρωτομαγιά» τῆς *Μικρῆς*
Διγυπτίας. Ὡς ἐκδοσὴ πολὺ καλογραμ-
μένο ἀλλὰ δὲν κάνει γιὰ τὴ Σ.Σ.Σ. γιατί
εἶναι γραμμένο σὲ καθαρεύουσα. Ἡ γλωσ-
σα τῆς Διαπλάσεως εἶναι πολὺ πὶς ἀπλῇ.
— «Χρυσάνθεμα» τῆς *Ἀζαίδας*. Ἀρκετὰ
καλογραμμένο ἀλλὰ κάπως χαλαρὸ καὶ
πολύ μεγάλο. «Ἀν ξαναγραφῇ πὶς σύντο-
μο, πὶς γοργά, θὰ εἶναι καλύτερο. — «Τὸ
σουλὰκι τῆς Ναῶας» τῆς *Π. Ρ.* Θλιβερὸ
χωρὶς λόγο. Θ' ἀρκούσε μόνο ἡ περιγρα-
φὴ τοῦ σουλίου καὶ μερικὰ ἐπεισόδια του
χωρὶς τὸ λυπηρὸ τέλος. — «Οἱ πεταλούδι-
τσες» τῆς *Μόζας*. Πολὺ κοινὸ τὸ θέμα
καὶ τὸ γράψιμο μᾶλλον μέτριο. — «Ἐνα
διαπλάσσοπουλο» τοῦ *Ρ. Σ.* Ἡ στιχομυρία
καὶ τὸ μέτρο ἄρτια, ἀλλὰ διαβάσει καν-
εις τὸ ποίημά καὶ ρωτιέται: Τί εἶναι αὐ-
τό, νεκρολογία; Γιατὶ καλὰ καὶ σώνει
τὸ παιδί αὐτὸ ἐπρεπε νὰ εἶναι «χλωρό καὶ
λυπημένο, καὶ νὰ βαρύνεται τῇ ζωῇ του;»

